

[Ludvig Christensen.]

tige Ekstrakontingenter, at Buen ikke kan spændes stærkere. Der er i Øjeblikket praktisk talt intet Fagforbund, der faar Kontingenter ind i Kassen, alle Kontingenterne gaar til Arbejdsløshedsforsikring, og naar det er Tilfældet, er den højtærede Ministers Henvisning til, at Fagforbundene kan lade være at opsamle Midler, jo mindre værd. Og naar der betales de meget store Kontingenter, som der faktisk udredes i Øjeblikket, og man saa vil paaligne ekstra 50 Ø. pr. Uge paa Arbejds-mændene, som i mange, mange Tilfælde arbejder 3—4 Dage om Ugen, og hvis Indtægt ligger nede omkring 30 Kr., hvoraf de skal betale flere Kroner i Kontingent, tror jeg, enhver vil kunne forstaa — jeg skal ikke sige, at Ministeren selv kunde prøve paa at administrere en saadan Ugeløn, men jeg tror, enhver vil kunne forstaa, at en saadan Fortjeneste kan man ikke uden videre paaligne et Kontingent i Sommerens bedste Tid. Det er jo let nok sagt, men man gør ikke Indtægterne større, fordi det er Sommer, naar der ikke er Beskæftigelse.

Jeg beklager, at den højtærede Minister heller ikke kunde lade denne Lejlighed gaa ubenyttet hen til at holde den eneste Tale, man kender fra dette Ministeriums hidtidige Liv, nemlig Talen om, at det er Arbejderne her i Landet, der er Skyld i alt det onde. (*Indenrigsministeren* [Kragh]: Det har jeg ikke sagt!). Arbejderne er den eneste Part, Ministeriet Gang paa Gang nævner; Gang paa Gang er det Arbejderne, det gaar ud over. Man glemmer virkelig at nævne, hvad Arbejderne yder for den Løn, de faar udbetalt, og det er dog ikke uden Betydning, at det er erkendt af Arbejdsgiverne i Industri og Haandværk, at det Arbejde, Arbejderne her hjemme præsterer for den Løn, de faar, i Virkeligheden staar paa Højde med, hvad der præsteres i den øvrige Verden. Men saa kan man ikke paastaa, at Arbejds-lønnen er høj i dette Land, og naar den ikke er det, forstaaer jeg ikke, med hvad Ret man saa ofte, som Tilfældet er, kaster sig over Arbejderne med et Had, som tyder paa, at man ganske forblindet tror, at blot man kunde trampe hen over de danske Arbejdere, vilde det hele komme til at ligge meget bedre, end det gør i Øjeblikket. Jeg skal ikke komme ind paa alle de Sider af den Sag, som der kunde være Anledning til at dvæle ved, for det er Tiden ikke til, men blot gøre opmærksom paa, hvordan det forholder sig med

Eksportindustrien herhjemme, f. Eks. Burmeister & Wain og F. L. Smidth & Co. Ingeniør Poul Larsen, der er Chef for dette Verdensfirma, udtalte forleden paa et Ingeniørmøde, at denne Tale om, at Arbejds-lønnen er for høj her i Landet, kendte han ikke noget til, for hos F. L. Smidth betalte man Lønforhøjelser og stigende Tantiømer. Hos Burmeister & Wain er man i Stand til at skaffe Beskæftigelse til flere og flere Arbejdere, og man sælger Arbejdet ude omkring i Verden. Og saaledes vil man kunne gaa fra den ene Industri til den anden af dem, der sælger Varer, som fremstilles her i Landet, ude omkring paa Verdensmarkederne. Men alligevel er det Arbejderlønningerne, der skal slaas ned!

Man glemmer at fortælle det, som det ærede 14de tingvalgte Medlem (Tvede) nu er holdt op at tale om, nemlig at en af Aarsagerne er den, at vi herhjemme af Hensyn til Landbrugets Eksportmuligheder maa lade vor Industri ligge ubeskyttet hen. Althvad det konservative Folkeparti har talt om aktiv Erhvervspolitik, der jo i den sidste Valgkamp praktisk talt stod ud af Halsen paa alle de konservative Talere Landet over — aktiv Erhvervspolitik var det eneste, de kunde sige, paa samme Maade som den høje Regering kun kan sige: Ned med Arbejderlønningerne —, det siger de ikke mere, man hører ikke mere noget derom fra det konservative Folkeparti. Nej, man er foreløbig sluttet op om Kravet om, at Arbejderne skal slaas ned. Jeg tror, at Arbejderne forstaaer at vurdere den Kamp, der saa aabenlyst føres af Statsmagten i Forbindelse med Arbejdsgiverforeningen. Vi ved i alt Fald, at det ikke er Arbejderlønningerne alene, der er for høje, at der vist ogsaa andre Steder er noget i Vejen, og jeg tror ikke, Arbejderne vil finde sig i uden videre at blive trykket ned til en Pariakaste igen, som Hensigten formodentlig er. Det vilde vist ogsaa være en dyrekøbt Politik. En Lønpolitik overfor Arbejderne i vort Land, der vil give de gode Resultater, er den, at de skal have en høj Løn, for at de kan blive de dygtigst mulige Arbejdere og lave det Kvalitetsarbejde, der skal gøre dansk Industri og Haandværk kendt Verden over, og være Arbejderes Ry ude omkring i Verden vil man ødelægge i samme Grad, som man ødelægger Arbejdernes Levelfod. Glem endelig ikke det.

Ogsaa Henvisningen til, at Fagforeningskasserne skal yde Tilskud og opretholde Livet for de arbejdsløse, vil jeg gerne